

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (ensamdomare)
den 10 juni 2004

Mål T-330/03

Xanthippi Liakoura
mot
Europeiska unionens råd

”Tjänstemän – Nekat befordran – Talan om ogiltigförklaring och skadestånd”

Fullständig text på franska.....II - 859

Saken: Talan om ogiltigförklaring av rådets beslut att inte befordra sökanden till lönegrad C 1 under verksamhetsåret 2002 samt en talan om skadestånd.

Beslut: Talan ogillas. Vardera parten skall bära sin rättegångskostnad.

Sammanfattning

*1. Tjänstemän – Befordran – Klagomål från sökande som inte befordrats – Avslagsbeslut – Motiveringsskyldighet – Räckvidd
(Tjänsteföreskrifterna, artikel 45)*

*2. Tjänstemän – Befordran – Jämförande bedömning av meriter – Administrationens utrymme för skönsmässig bedömning – Domstolsprövning – Gränser
(Tjänsteföreskrifterna, artikel 45)*

*3. Tjänstemän – Befordran – Jämförande bedömning av meriter – Kriterier – Kandidaternas personliga meriter – Hänsynstagande till samtliga tjänstemän som kan komma i fråga för befordran, vilka tillhör samma kategori och har samma lönegrad
(Tjänsteföreskrifterna, artiklarna 5, 7 och 45)*

*4. Tjänstemän – Befordran – Kriterier – Meriter – Beaktande av tjänstetid och ålder – Beaktas i andra hand
(Tjänsteföreskrifterna, artikel 45.1)*

*5. Tjänstemän – Talan – Föregående administrativt klagomål – Överensstämmelse i fråga om föremål och syfte – Grunder och argument som inte förekommer i klagomålet men som har nära samband med detta – Upptagande till sakprövning
(Tjänsteföreskrifterna, artikel 90)*

*6. Tjänstemän – Talan – Skadeståndsyrkande som har samband med ett yrkande om ogiltigförklaring – Att yrkandet om ogiltigförklaring ogillas leder till att skadeståndsyrkandet ogillas
(Tjänsteföreskrifterna, artikel 91)*

1. Även om tillsättningsmyndigheten inte är skyldig att motivera sina beslut om befordran gentemot de tjänstemän som inte befordrats skall den däremot motivera sitt beslut att avslå ett klagomål som givits in av en icke befordrad tjänsteman, eftersom motiveringen av detta avslag anses sammanfalla med motiveringen av beslutet mot vilket klagomålet riktats. Eftersom befordringarna enligt artikel 45 i tjänsteföreskrifterna skall ske "genom ett urval" är det tillräckligt att motiveringen av avslaget avser de rättsliga villkor som enligt tjänsteföreskrifterna måste vara uppfyllda för att befordran skall vara laglig.

(se punkterna 35 och 36)

Hänvisning till domstolen den 7 februari 1990 i mål C-343/87, Culin mot kommissionen, REG 1990, s. I-225, punkt 13; domstolen den 9 december 1993 i mål C-115/92 P, parlamentet mot Volger, REG 1993, s. I-6549, punkterna 22 och 23; förstainstansrätten den 29 maj 1997 i mål T-6/96, Contargyris mot parlamentet, REGP 1997 s. I-A-119 och s. II-357, punkt 147; förstainstansrätten den 18 december 1997 i mål T-142/95, Delvaux mot kommissionen, REGP 1997, s. I-A-477 och s. II-1247, punkt 84; förstainstansrätten den 21 september 1999 i mål T-157/98, Oliveira mot parlamentet, REGP 1999, s. I-A-163 och s. II-851, punkt 50

2. Tillsättningsmyndigheten har, vid jämförelsen av de meriter som skall beaktas vid ett beslut om befordran enligt artikel 45 i tjänsteföreskrifterna, ett mycket stort utrymme för eget skön eftersom befordringarna enligt nämnda artikel skall ske "genom ett urval". Gemenskapsdomstolarna skall på detta område endast pröva huruvida administrationen, med beaktande av de överväganden som den lagt till grund för sin bedömning, har hållit sig inom rimliga gränser och inte har använt sin befogenhet på ett uppenbart felaktigt sätt. Gemenskapsdomstolarna kan således inte göra en egen prövning av tjänstemännens kvalifikationer och meriter som ersätter tillsättningsmyndighetens bedömning.

(se punkt 45)

Hänvisning till domstolen den 21 april 1983 i mål T-282/81, Ragusa mot kommissionen, REG 1983, s. 1245, punkterna 9 och 13; förstainstansrätten den 27 april 1999 i mål T-283/97, Thinus mot kommissionen, REGP 1999, s. I-A-69 och s. II-353, punkt 42

3. Den skyldighet som föreskrivs i artikel 45 i tjänsteföreskrifterna för tillsättningsmyndigheten att göra en jämförande bedömning av de meriter som de tjänstemän som kan komma i fråga för befordran har, är ett uttryck för principen om likabehandling av tjänstemän och av deras befordran. Bedömningen av deras meriter är härvid det avgörande kriteriet. Det framgår av ordalydelsen och andemeningen i artiklarna 5 och 7 i tjänsteföreskrifterna samt av principen om likabehandling av tjänstemän och av deras befordran att tillsättningsmyndigheten, när den jämför kvalifikationerna för de tjänstemän som kan komma i fråga för befordran, skall ta hänsyn till alla tjänstemän som kan komma i fråga för befordran, vilka tillhör samma kategori och lönegrad. Det faktum att alla tjänstemän som kan komma i fråga för befordran tillhör samma kategori och har samma lönegrad medför att de anses ha likvärdiga tjänster och ansvar. Vid utnämningen i ett befordringsförfarande innebär den jämförande bedömningen av de tjänstemän som kan komma i fråga för befordran att hänsyn tas till ”den skillnad som finns mellan en viss tjänstemans analytiska bedömningsförmåga och den genomsnittliga analytiska bedömningsförmågan hos tjänstemän i samma lönegrad i samma tjänst, liksom förmågan hos samtliga tjänstemän i hans lönegrad, oavsett tjänst”. Detta bedömningssätt är förenligt med de principer som angetts ovan.

(se punkterna 46–48)

Hänvisning till förstainstansrätten den 12 februari 1992 i mål T-52/90, Volger mot parlamentet, REG 1992, s. II-121, punkt 24; förstainstansrätten den 5 mars 1998 i mål T-221/96, Manzo-Tafaro mot kommissionen, REGP 1998, s. I-A-115 och s. II-307, punkt 17

4. Enligt artikel 45.1 i tjänsteföreskrifterna skall ”[b]efordran ... ske uteslutande genom ett urval bland de tjänstemän som fullgjort en minimiperiod i sin lönegrad och efter en jämförelse av kvalifikationerna för de tjänstemän som kan komma i fråga för befordran och av rapporterna om dessa”. Tillsättningsmyndigheten kan emellertid i fråga om urvalskriterierna för befordran, i andra hand beakta andra omständigheter såsom ålder och tjänstetid i lönegraden eller tjänsten vad gäller tjänstemän som kan komma i fråga för befordran. Härav följer att beaktande av

karriärsbakgrunden vad gäller de tjänstemän som kan komma i fråga för befordran ingår i den jämförande bedömningen av deras respektive meriter.

(se punkterna 49 och 50)

Hänvisning till domstolen den 24 mars 1983 i mål T-298/81, Colussi mot parlamentet, REG 1983, s. 1131; domstolen den 17 januari 1989 i mål T-293/87, Vainker mot parlamentet, REG 1989, s. 23; domen i det ovannämnda målet Manzo-Tafaro mot kommissionen, punkt 17

5. I personalmål kan de yrkanden som anförs vid gemenskapsdomstolarna endast ha samma föremål som de yrkanden som anförts i klagomålet och anmärkningarna kan endast röra samma sak som de anmärkningar som anförts i klagomålet. Dessa anmärkningar kan dock utvecklas vid gemenskapsdomstolarna genom att grunder och argument anförs som inte nödvändigtvis förekom i klagomålet, men som har ett nära samband med detta. Syftet med det administrativa förfarandet i artikel 90 i tjänsteföreskrifterna är nämligen att meningsmotsättningar mellan tjänstemän och administrationen skall kunna lösas i godo. För att målet med förfarandet skall kunna uppnås måste tillsättningsmyndigheten på ett tillräckligt precist sätt kunna ta del av den kritik som den berörde tjänstemannen har framfört mot det ifrågasatta beslutet.

(se punkterna 56 och 57)

Hänvisning till domstolen den 1 juli 1976 i mål T-58/75, Sergy mot kommissionen, REG 1976, s. 1139; domstolen den 17 februari 1977 i mål T-48/76, Reinarz mot kommissionen och rådet, REG 1977, s. 291; domstolen den 20 maj 1987 i mål T-242/85 Geist mot kommissionen, REG 1987, s. 2181, punkt 9; domstolen den 26 januari 1989 i mål T-224/87, Koutchoumoff mot kommissionen, REG 1989, s. 99, punkt 10; domstolen den 14 mars 1989 i mål T-133/88, Del Amo Martinez mot parlamentet, REG 1989, s. 689, punkt 9; förstainstansrätten den 29 mars 1990 i mål T-57/89, Alexandrakis mot kommissionen, REG 1990, s. II-143, punkterna 8-10

6. I personalmål skall yrkanden om ersättning för skada ogillas i den mån de har ett nära samband med yrkanden om ogiltigförklaring som redan har avvisats eller ogillats.

(se punkt 69)

Hänvisning till förstainstansrätten den 6 juli 1992 i mål T-1/91, Della Pietra mot kommissionen, REG 1992, s. II-2145, punkt 34; förstainstansrätten den 15 maj 1997 i mål T-273/94, N mot kommissionen, REGP 1997, s. I-A-97 och s. II-289, punkt 159